

Sygn. akt V.2 Ka 360/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędziowie: SSO Olga Nocoń

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

Protokolant: Monika Maj

w obecności ---

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2014 r.

sprawy:

S. N.

córki H. i R.

ur. (...) w R.

oskarżonej o przestępstwo z art. 216 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

D. K. /K./

syna F. i K.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 216 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 157 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocników oskarżycieli prywatnych

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 1 kwietnia 2014 r. sygn. akt IX K 163/13

I.utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II.obciąża oskarżona S. N. na rzecz Skarbu państwa opłatą za II instancje w kwocie 60,00 (sześćdziesiąt) złotych i zasądza tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze od oskarżonych S. N. i D. K. kwoty po 10,00 (dziesięć)złotych.

Sygn. akt V.2 Ka 360/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2014 roku o sygn. IX K 163/13 na mocy art. 66 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec S. N. o przestępstwo z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. polegające na tym, że w okresie od 2 marca 2012 r. do 13 kwietnia 2012 r. oraz w okresie od 3 września 2012 r. do dnia 15 września 2012 r. w podobny sposób w krótkich odstępach czasu w R. znieważyla D. K. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe – na okres próby 2 lat.

Na zasadzie art. 67 § 3 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonej S. N. świadczenie pieniężne w kwocie 200,00 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. z zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. Sąd uniewinnił oskarżonego D. K. od popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 15 września 2012 r. w R. poprzez kopnięcie S. N. w pośladek spowodował u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia okolicy guzicznej, co naruszyło czynności narządów jej ciała na okres poniżej dni siedmiu tj. czynu z art. 157 § 2 k.k.

Na zasadzie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. Sąd umorzył postępowanie karne wobec D. K. o czyn polegający na tym, że w okresie od 2 marca 2012 r. do 13 kwietnia 2012 r. oraz w okresie od 3 września 2012 r. do dnia 15 września 2012 r. w podobny sposób w krótkich odstępach czasu w R. znieważał S. N. słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe tj. o czyn wyczerpujący ustawowe znamiona przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Na mocy art. 629 k.p.k. w zw. z art. 628 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 631 k.p.k. Sąd zasądził od S. N. na rzecz D. K. kwotę 774,00 złotych tytułem częściowego zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonej S. N. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 60,00 złotych.

Od powyższego orzeczenia apelację wniósł pełnomocnik oskarżyciela prywatnego D. K. i zaskarżył powyższy wyrok w części tj. co do punktu 4 i 5.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 216 § 1 k.k. sprowadzającą się do uznania, iż słowa wypowiedane przez D. K. w danym kontekście sytuacyjnym stanowiły wyraz pogardy dla S. N., a tym samym zniewagę w rozumieniu powołanego przepisu, co skutkowało uznaniem, iż doszło do popełnienia czynu.

W oparciu o powyższe zarzuty wnosił o zmianę punktu 4 zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie D. K. od czynu opisanego w tymże punkcie. Nadto wnosił o zmianę punktu 5 wyroku i zasądzenie od S. N. na rzecz D. K. całości kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, a zarazem oskarżonego wzajemnie D. K. na uwzględnienie nie zasługiwała.

Za całkowicie nie trafny uznać należy zarzut obrazy prawa materialnego, a to art. 216 § 1 kk. Z treści apelacji wynika, iż w ocenie skarżącego wypowiedane przez oskarżyciela prywatnego słowa nie wyczerpywały znamienia znieważenia w rozumieniu art. 216 § 1 kk. Tezę tę należy uznać za nietrafną. Dobrem chronionym prawem na gruncie art. 216 kk jest godność człowieka rozumiana przede wszystkim jako wewnętrzny aspekt przynależnej mu czci. Pojęcie znieważenia innego człowieka bez wątplenia ma bardzo ocenny charakter, tym niemniej w ogólnym pojęciu języka polskiego zwrot ten oznacza naruszać czyjąś godność. Będą to różne zachowania których wspólną cechą jest to, iż wyrażają pogardę dla godności drugiego człowieka. Analizując czy dany zwrot ma charakter znieważający odwołać się należy do kryteriów

obiektywnych. W tym aspekcie należy brać pod uwagę przede wszystkim generalnie akceptowane normy obyczajowe innymi słowy zniewagę mogą stanowić jedynie takie zachowania, które są powszechnie uznane za obelżywe.

W realiach przedmiotowej sprawy użyte przez oskarżyciela prywatnego pod adresem S. N. zwroty „nienormalna” oraz „ona ma coś z głową” w istocie stanowiły synonimy takich pojęć jak „wariatka”, „idiotka”, które generalnie uchodzą za uwłaczające czyjeś godności. Nie ulega zatem wątpliwości, że użycie tych zwrotów przez oskarżyciela prywatnego miało na celu godzenie w cześć S. N.. Fakt, iż słów tych używał oskarżyciel prywatny w odpowiedzi na natarczywe, a niekiedy wręcz nachalne zachowania S. N. w tym wypadku nie miały żadnego znaczenia dla bytu przypisanego mu przestępstwa. Równocześnie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa uznając, iż jest ona znikoma.

Do powyższej konkluzji Sąd Rejonowy doszedł w wyniku prawidłowej oceny sposobu i okoliczności popełnienia tego czynu oraz motywacji i pobudki, którymi oskarżyciel prywatny kierował się. Sąd Odwoławczy w pełni podziela tę ocenę Sądu meriti i w konsekwencji umorzenie w tym zakresie postępowania.

Z tych powodów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok jako słuszny utrzymał w mocy.